

The background of the cover is a deep blue gradient. A large, flowing piece of bright red fabric, possibly silk or satin, dominates the center and right side. The fabric has a glossy sheen and is captured in a dynamic, swirling motion. At the bottom right, a tassel or fringe made of red threads hangs from the fabric. The overall aesthetic is elegant and dramatic.

Marissa Meyerová

Scarlet

Mesačné kroniky

AKTUELL

Marissa Meyerová

Scarlet

DRUHÁ KNIHA

Mesačné kroniky

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Marissa Meyerová: *Scarlet*

Z anglického originálu *Scarlet*, ktorý vydalo vydavateľstvo Feiweil and Friends, New York USA.

Copyright © 2013 by Marissa Meyer

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

First published by Feiweil and Friends,
an imprint of Macmillan Children 's Publishing.

Translation © Denisa Jahičová 2022

Jacket design © Rich Deas
Cover illustrations © Michael O

Redakčne upravila: Tatiana Búbelová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-89873-17-3

Pre mamu a ocka, ktorí ma najväčšmi povzbudzujú.

Prvá kniha

*Nevedela, aké je vlk zlé zviera,
preto sa ho vôbec nebála.*

Prvá kapitola

Scarlet klesala s loďou do uličky za Tavernou v Rieux, keď jej na mieste spolujazdca zapípala prenosná dotyková obrazovka a ozval sa automatický hlas: „*Správa pre mademoiselle Scarlet Benoitovú z toulouského policajného oddelenia nezvestných osôb.*“

Srdce jej poskočilo a strhla riadenie lode práve včas, aby pravobokom neškrabla o kamenný múr. Stlačila brzdu a vznášadlo zastalo. Potom vypla motor a načiahla sa po odloženej prenosnej obrazovke. Jej bledomodré svetlo sa odrážalo od palubnej dosky.

Niečo našli.

Toulouská polícia musela niečo objaviť.

„Prijateľ správu!“ vyhrkla a zvierala pritom obrazovku v prstoch ako záchranné koleso.

Očakávala priame vizuálne spojenie s detektívom, ktorému pridelili prípad jej starej mamy, ale na obrazovke sa zjavil iba obyčajný text.

28. AUGUSTA 126 T. É.

RE: PRÍPAD Č. AIG00155819, EVIDOVANÝ 11. AUGUSTA 126 T. É.
TÝMTO SI DOVOĽUJEME INFORMOVAŤ SCARLET BENOITOVÚ Z RIEUX VO FRANCÚZSKU V EURÓPSKEJ FEDERÁCII, ŽE DŇA 28. AUGUSTA 126 O 15:42 BOL PRÍPAD NEZVESTNEJ OSOBY MICHELLE BENOITOVEJ Z RIEUX VO FRANCÚZSKU V EURÓPSKEJ FEDERÁCII UZATVORENÝ Z DÔVODU NEDO-

STATKU DÔKAZOV SVEDČIACICH O NÁSILNOM ČI INAK ŠPECIFIKOVANOM TRESTNOM ČINE. ZÁVER: OSOBA ODIŠLA Z VLASTNEJ VÔLE, ALEBO SPÁCHALA SAMOVRAŽDU. PRÍPAD UZATVORENÝ.

ĎAKUJEME, ŽE STE VYUŽILI NAŠE DETEKTÍVNE SLUŽBY.

Po správe nasledovala krátka policajná videoreklama, ktorá všetkým pilotom doručovateľských lodí pripomínala, aby boli opatrní a vždy si zapínali bezpečnostné pásy, keď sú motory naštartované.

Scarlet zízala na malú obrazovku, kým sa jej slová pred očami nerozmazali na čiernobiele šmuhy a zem pod loďou akoby nezmizla. Plastový obal zo zadnej strany obrazovky pod jej krčovitým zovretím hrozivo zapraskal.

„Hlupáci,“ zasyčala v prázdnej lodi.

Slová PRÍPAD UZATVORENÝ sa jej vysmievali do tváre.

Z hrdla sa jej vydral výkrik a Scarlet udrela prenosnou obrazovkou o palubnú dosku v nádeji, že sa rozletí na kúsky plastu, kovu a drôtov. Po troch poriadnych úderoch obrazovka iba podráždene zablikala. „Vy hlupáci!“ Scarlet ju odhodila na palubovku pred miestom spolujazdca, zosunula sa do svojho sedadla a prstami si vošla do kučeravých vlasov.

Bezpečnostný pás sa jej zarával do hrude, zrazu mala dojem, že ju škrtí, a tak si ho odopla. V rovnakom okamihu kopnutím otvorila dvere kokpitu a potom napoly vyšla, napoly sa vytackala von, do temnej uličky. Takmer sa zadržla pachom tuku a whisky z krčmy, s námahou lapala dych v snahe ovládnuť hnev.

Zájde na políciu. Je však už bolo príliš neskoro – tak teda zajtra. Hneď ráno. Pokojne a rozumne im vysvetlí, prečo sa vo svojich predpokladoch mylíia. Prinúti ich, aby ten prípad znovu otvorili.

Mávla zápästím pred čítačkou vedľa lodného nákladného priestoru a šklbla poklopom nahor prudšie, než dovoľovala hydraulika.

Povie detektívovi, že musí pokračovať v pátraní. Donúti ho, aby ju vypočul a pochopil, že jej babka neodišla dobrovoľne a rozhodne sa nezabila.

V zadnej časti lode bolo napchatých poltucta plastových debien so zeleninou, ale Scarlet im takmer nevenovala pozornosť. V myšlienkach bola na míle ďaleko, v Toulouse, a snovala v hlave

celú konverzáciu. Využívala všetky spôsoby presvedčania a každý argument, ktorý poznala.

Jej starej mame sa ničो stalo. Čosi nebolo v poriadku a ak polícia nebude pokračovať v pátraní, Scarlet sa obráti na súd a po-stará sa, aby všetkých tých natvrdnutých detektívov prepustili, takže už nikdy nenájdu prácu a...

Schmatla do každej ruky jednu lesklú červenú paradajku, otočila sa na päte a šmarila ich do kamenného múru. Paradajky sa rozprskli, šťava aj semienka sa v sprške zniesli na kopy odpadkov čakajúcich na zlisovanie.

Uspokojilo ju to. Scarlet vzala do rúk ďalšie, predstavila si detektívov pochybovačný výraz, keď sa mu pokúsi vysvetliť, že jej babka nemá vo zvyku len tak niekam zmiznúť. Predstavila si, ako sa mu paradajky rozprsknú po tvári a konečne stratí ten samolúby...

Práve keď skoncovala so štvrtou paradajkou, rozleteli sa dvere. Scarlet stuhla, práve siahala po ďalšej paradajke, ale vo dverách sa objavil majiteľ taverny a oprel sa o zárubňu. Keď si Gilles obzeral oranžovú spúšť, ktorú Scarlet napáchala na stene jeho budovy, úzka tvár sa mu leskla.

„Dúfam, že to neboli moje paradajky.“

Dievčina odtiahla ruku od debny a utrela si ju do špinavých džínsov. Cítila, ako jej horia líca, v spánkoch jej pulzovala krv.

Gilles si zotrel pot z takmer holej hlavy, zagánil na ňu a potom s neutrálnym výrazom dodal: „Takže?“

„Nie, neboli tvoje,“ zamrmlala Scarlet. Hovorila pravdu – technicky patrili jej, kým za ne nezaplatí.

„Tak to ti strhnem iba tri univy za upratanie,“ zavrčal. „A teraz, keď si už skončila so streleckým cvičením, mohla by si nejaké paradajky priniesť aj dnu. Už dva dni musím podávať len zvädnutý hlávkový šalát.“

Zmizol späť v reštaurácii a nechal za sebou otvorené dvere. Do uličky z nich doliehalo cinkanie riadu a smiech. Scarlet sa tie zvuky zdali až nepochopiteľne normálne.

Jej svet sa rútil a nikto si to podľa všetkého ani nevšimol. Stará mama zmizla a každému to bolo jedno.

Otočila sa späť k nákladnému priestoru a zovrela okraje debny s paradajkami. Čakala, kým jej srdce v hrudi prestane tak divoko

tíct. Text správy jej stále rezonoval v hlave, ale už začínala uvažovať jasnejšie. Prvá vlna hnevu poľavila s rozprsknutými paradajkami.

Len čo sa bola schopná nadýchnuť bez toho, aby ju zvieralo v hrdle, postavila debnu s paradajkami na ďalšiu s červenohnedými zemiakmi a obe vytiahla z lode.

Kuchári si Scarlet nevšimli, keď sa s debnami prepletala po medzi prskajúce panvice k chladnému skladu. Zasunula prepravky do polic označených fixovým nápisom, za tie roky mnohokrát prepísaným.

„*Bonjour*, Scarletka!“

Dievčina sa otočila a odhrnula si vlasy zo spoteného krku.

Vo dverách stála Émilie, celá rozžiarená, oči sa jej sprisahanecky leskli, ale keď zbadala Scarletin výraz, jej nadšenie pohaslo. „Čo sa...?“

„Nechcem o tom hovoriť.“ Scarlet prekĺzla okolo čašníčky a zamierila cez kuchyňu späť k lodi. Émilie však nesúhlasne odfrkla a rozbehla sa za ňou.

„Tak o tom nehovor. Som len rada, že si tu,“ vyhlásila a chytila Scarlet za lakeť, keď zohli hlavy a vyšli do uličky. „Lebo sa vrátil on.“ Napriek anjelsky svetlým kučeram, ktoré lemovali tvár Émilie, jej úškrn prezrádzal veľmi diabolské myšlienky.

Scarlet sa odtiahla, schmatla prepravku s pastrnákom a red'kovkami a podala ich čašníčke. Novinka od Émilie ňou ani nepohla, lebo sa nevedela prinútiť ani len k tomu, aby sa zaujímala, o kom čašníčka hovorí a prečo je také dôležité, že sa dotýčný vrátil. „To je skvelé,“ hlesla a naplnila košík červenými cibulami.

„Ty nevieš, o kom hovorím, však? No tak, Scar, predsa o tom pouličnom zápasníkovi, o ktorom som ti minule... Ach, možno si to nebola ty, ale Sophia.“

„Pouličný zápasník?“ Scarlet zatvorila oči, lebo ju zrazu rozbolela hlava. „To myslíš vážne, Ém?“

„Nebud' taká. Je zlatý! Tento týždeň tu býva skoro každý deň a sadá si do časti, v ktorej obsluhujem ja, a to určite niečo znamená, nemyslíš?“ Keď Scarlet neodpovedala, čašníčka postavila prepravku na zem a vylovila z vrecka zástery balíčok žuvačiek. „Vždy je taký tichý, nie ako Roland a jeho banda. Myslím, že sa hanbí a je... osamelý.“ Strčila si žuvačku do úst a ďalšiu ponúkla Scarlet.

„Pouličný zápasník, ktorý sa hanbí?“ Dievčina mávnutím ruky žuvačku odmietla. „Počúvaš sa vôbec?“

„Keď ho uvidíš, tak pochopíš. Má také tie oči, z ktorých jednoducho...“ Émilie sa začala ovievať rukou a naznačila mdloby.

„Émilie!“ Vo dverách sa opäť zjavil Gilles. „Dost' bolo rečí, bež dnu k stolu číslo štyri.“ Vrhol na Scarlet prísny pohľad ako tiché varovanie, že jej pokojne strhne z platu ďalších pár univov, ak neprestane odvádzať pozornosť jeho zamestnancov od práce, a zmizol v taverne bez toho, aby čakal na odpoveď. Émilie za ním vyplazila jazyk.

Scarlet si oprela o bok košík s cibulami, zatvorila nákladný priestor a pretiahla sa okolo čašníčky. „Štvorka je jeho stôl?“

„Nie, on má deviatku,“ zamrmlala Émilie a zdvihla náklad koreňovej zeleniny. Keď prechádzali zaparenou kuchyňou, čašníčka zalapala po dychu. „Ach, som to hlava deravá! Skoro celý týždeň som sa ti chystala zavolať a opýtať sa na tvoju *grand-mère*. Už vieš niečo nové?“

Scarlet zaťala zuby, slová správy jej bzučali v hlave ako sršne. *Prípad uzatvorený.*

„Neviem,“ odvetila a nechala ich rozhovor odznieť do stratena v zmätku spôsobenom navzájom po sebe pokrikujúcimi kuchármi.

Émilie šla za ňou až do skladu a vložila tam svoj náklad. Scarlet sa odvrátila ku košíkom, kým jej čašníčka stihla povedať niečo povzbudzujúce. Émilie prehodila len nutné: „Neboj sa, Scar. Ona sa vráti,“ a vrátila sa do reštaurácie.

Scarlet už zo zatínania zubov rozbolela čelusť. Všetci hovorili o zmiznutí jej babky, akoby bola nejaká zatúlaná mačka, ktorá sa vráti domov, keď vyhladne. *Neboj sa. Ona sa vráti.*

No jej stará mama bola preč už vyše dvoch týždňov. Jednoducho zmizla, nenechala žiadny odkaz, ani sa nerozlúčila, nikomu nedala vopred vedieť. Zmeškala dokonca i Scarletine osemnáste narodeniny, hoci týždeň pred nimi nakúpila všetko potrebné na jej obľúbený citrónový koláč.

Nikto z robotníkov na farme ju nevidel odchádzať. Žiadny z androidov nezaznamenal nič podozrivé. Nechala tu aj svoju prenosnú obrazovku, ale v uložených správach, v kalendári, ba ani v histórii sieťového prehliadača sa neukrývali žiadne stopy, kam

by sa mohla podieť. Už to, že si babka nevezala obrazovku so sebou, bolo nadmieru podozrivé. Nikto sa bez nich nepohol ani na krok.

To však nebolo najhoršie. Ani tá prenosná obrazovka, ani neupečený koláč.

Scarlet totiž okrem iného našla babkin identifikačný čip.

Jej identifikačný čip. Ležal na kuchynskej linke zabalený v gáze so škvrnami babkinej krvi.

Detektív tvrdil, že presne k tomu sa zvyčajne uchýlia ľudia, keď chcú zmiznúť, aby ich už nikto nenašiel – vyrežú si identifikačný čip. Povedal to, akoby sa tým celá záhada vyriešila, ale Scarlet napadlo, že ten trik zrejme pozná aj väčšina únoscov.

Druhá kapitola

Scarlet zazrela Gillesa pri rozpálenom sporáku s naberačkou ako Spolieva šunkový sendvič bešamelovou omáčkou. Obišla sporák a zakričala naňho, aby si ju všimol, a on na ňu mrzuto pozrel.

„Hotovo,“ oznámila a tiež sa naňho zachmúrila. „Potrebujem už len podpísať dodací list.“

Gilles naložil lopatkou na tanier k sendviču vysmázané hranolčeky a poslal ho po ocelovom pulte k nej. „Odnes to do prvého boxu, ja ti ten dodací list zatiaľ pripravím.“

Scarlet sa naježila. „Nepracujem pre teba, Gilles.“

„Buď rada, že ťa neposielam, aby si po sebe vydrhla ten neporiadok vonku v uličke.“ Otočil sa k nej chrbtom, bielu košeľu mal za tie roky zažltnutú od potu.

Scarlet svrbeli prsty – najradšej by mu ten sendvič tresla o hlavu, aby zistila, či to bude mať rovnaký účinok, ako keď hádzala paradajky, ale do myšlienok sa jej votrela babkina prísna tvár, a tak ich rýchlo zahнала. Stará mama by bola veľmi sklamaná, keby sa vrátila domov a zistila, že Scarlet ich svojím záchvatom zlosti pripravila o jedného z najvernejších zákazníkov.

Zdvihla tanier, namosúrene vypochoďovala z kuchyne, a keď sa za ňou zatvárali lietacie dvere, takmer sa zrazila s iným čašníkom. Taverna v Rieux nebola príjemné miesto – mala zalepenú podlahu, nábytok v nej bol nesúrodou zbierkou lacných stolov a stoličiek a vo vzduchu sa vznášal pach oleja. No v mestečku,

kde ľudia s obľubou trávili voľný čas popíjaným a klebetením, sa vždy tešila vysokej návštevnosti, najmä v nedeľu, keď sa miestni farmárski robotníci nemuseli celý deň venovať poliam.

Scarlet čakala, kým sa jej ľudia odpracujú z cesty, a jej pozornosť upútali obrazovky za barom. Všetky tri vysielali rovnaké správy, ktorých bola od včerajšieho večera plná sieť. Nik nehovoril o ničom inom, len o výročnom bále Východného spoločenstva, na ktorom sa ako čestný hosť zúčastnila aj mesačná kráľovná a kam sa votrelo kyborské dievča, rozbilo niekoľko krištáľových lustrov a pokúsilo sa zabiť kráľovnú... alebo sa možno snažilo zavraždiť čerstvo korunovaného cisára. Každý mal vlastnú teóriu. Pozastavený detailný záber ukazoval dievča so zablatenou tvárou a s prameňmi mokrých vlasov, uvoľnenými z neupraveného chvosta. Záhadou bolo najmä to, ako sa jej vôbec podarilo dostať na kráľovský bál.

„Mali ju zbaviť utrpenia, už keď spadla z tých schodov,“ vyhlásil Roland, miestny štamgast, ktorý vyzeral, že v bare zapustil korene už od poludnia. Namieril ukazovák na obrazovku a napodobnil výstrel z pištole. „Strelil by som jej rovno do hlavy. A bol by pokoj.“

Keď ho niekoľko zákazníkov, čo postávali naokolo, podporilo súhlasným mrmlaním, Scarlet znechutene prevrátila oči a začala sa pretláčať k prvému boxu.

Ihneď spoznala pekného pouličného zápasníka, ktorého spomínala Émilie, sčasti podľa jaziev a modrín na jeho olivovohnedej pleti, ale najmä podľa toho, že bol jediným cudzincom v krčme. Vyzeral oveľa neupravenejšie, než by čakala podľa toho, ako sa nad ním Émilie rozplývala. Chumáče vlasov mu odstávali na všetky strany a pod jedným okom mal čerstvú podliatinu. Jeho nohy pod stolom nezostali ani na chvíľu v pokoji, stále nimi podupával ako nejaká hračka na kľúčik.

Pred ním na stole stáli tri prázdne taniere, až na zvyšky masti, vajčkového šalátu, nedotknutých plátkov paradajok a listov hlávkového šalátu.

Neuvedomila si, že naňho civie, kým sa im nestretli pohľady. Oči mal nezvyčajne zelené, ako nezrelé kyslé hrozná. Scarlet zovrela tanier pevnejšie a už vedela, prečo sa nad ním Émilie tak rozplývala. *Má také tie oči...*

Scarlet sa pretlačila davom a položila tanier na stôl. „Objednali ste si grilovaný sendvič?“

„Áno, ďakujem.“ Jeho hlas ju prekvapil, nebol ani silný, ani chraplavý ako čakala, ale skôr tichý a váhavy.

Možno má Émilie pravdu. Možno je naozaj hanblivý.

„Ste si istý, že nechcete priniesť rovno celé prasa?“ opýtala sa a poskladala tri prázdne taniere na seba. „Obsluha by aspoň nemusela stále behať do kuchyne a naspäť.“

Na okamih sa mu rozšírili oči a Scarlet čakala, že sa jej opýta, či by si ho naozaj mohol objednať, ale potom uprel pozornosť na sendvič. „Dobre tu varíte.“

Scarlet mala čo robiť, aby sa nezachichotala. „Dobre variť“ a „taverna v Rieux“ boli dva výroky, ktoré sa navzájom už z diaľky míňali. „Zápasenie vám očividne zlepšuje chuť do jedla.“

Neodpovedal. Prstami sa pohrával so slamkou vo svojom nápoji a Scarlet neušlo, ako sa stôl začína triasť z jeho podupávania.

„No tak dobrú chuť,“ dodala a zdvihla špinavé taniere. Potom sa však zarazila a naklonila ich k nemu. „Ste si istý, že nechcete tie paradajky? Sú zo všetkého najlepšie a vyrástli v mojej vlastnej záhrade. Ten šalát vlastne tiež, ale keď som ho zbierala, nebol taký zvädnutý. To je jedno, šalát nejedzte. Ale čo tie paradajky?“

Napätie v zápasníkovej tvári trochu povädlo. „Ešte som ich nikdy nejedol.“

Scarlet spýtavo zdvihla obočie. „Nikdy?“

Po krátkom zaváhaní pustil pohár, zdvihol dva plátky paradajok a strčil si ich do úst.

Jeho výraz počas prežúvania znehybnel. Vyzeral, akoby nad niečím premýšľal, upieral pohľad kamsi do neznáma, až nakoniec prehltol. „Čakal som niečo iné,“ vyhlásil a opäť k nej zdvihol zrak. „No nebolo to zlé. Objednám si ďalšie, môžem?“

Scarlet si napravila taniere, ktoré držala, aby z horného neskĺzol nôž na maslo. „Viete, ja tu vlastne nepracujem...“

„A je to tu!“ zvolal niekto pri bare a vyvolal vlnu vzrušeného mrmlania, ktorá prešla celou krčmou. Scarlet zdvihla zrak k obrazovkám. Bola na nich záhrada s bujnou vegetáciou, zeleným bambusom a kvitnúcimi ľaliami, ktoré sa vlhko leskli po nedávnom lejaku. Veľké schodisko zalievalo hrejivé červené svetlo z tanečnej

sály. Bezpečnostná kamera nad dverami snímala dlhé tieň dopadajúce na chodník. Celý ten výjav bol nádherný. Pokojný.

„Stavím sa o desať unívov, že na tých schodoch nejaké dievča príde o nohu!“ skríkol ktosi a odpovedal mu výbuch smiechu. „Staví sa niekto? No tak, aká je šanca, že sa niečo také naozaj stane?“

O chvíľu sa na obrazovke zjavila kyborská dievčina. Vybehla z dverí a náhlila sa dolu schodiskom, jej vzdúvajúce sa strieborné šaty narušili pokoj v záhrade. Scarlet zadržala dych. Vedela, čo príde, ale aj tak sa strhla, keď dievča zakoplo a spadlo. Zrútilo sa zo schodov a nemotorne pristálo pod nimi, rozťahnuté na kamenistej cestičke. Hoci obraz nesprevádzal žiadny zvuk, Scarlet si vedela živo predstaviť, ako sa dievčina hlasno nadychuje, keď sa prevracala na chrbát, a uprela pohľad na dvere. Na schodisko dopadli tieň a nad dievčinou sa zjavilo niekoľko neidentifikovateľných postáv.

Scarlet ten príbeh počula a zazrela už mnohokrát, a tak očami vyhládala na schodoch odtrhnuté chodidlo toho dievčaťa. Svetlo z tanečnej sály sa odrazilo od kovu. Od kyborskej nohy.

„Tá naľavo je vraj kráľovná,“ poznamenala Émilie. Scarlet nadskočila, lebo nepočula, ako sa k nej čašníčka priblížila.

Princ – nie, teraz už cisár – zostúpil zo schodov a zastal, aby zdvihol odtrhnuté chodidlo. Dievča sa načiahlo a lemom svojej sukne si zakrylo lýtka. Nestihlo však zakryť drôty vyčnievajúce z kovového pahýľa nohy ako chápadlá.

Scarlet vedela, čo sa hovorí. Nielenže sa potvrdilo, že tá dievčina je Mesiačanka – nelegálna utečenka a hrozba pre pozemskú spoločnosť –, ale vraj sa jej dokonca podarilo zmanipulovať cisára Kaia. Jedni tvrdili, že jej išlo o moc, druhí, že prahla po peniazoch. Niektorí verili, že sa snažila rozpútať vojnu, čo už dlho visela vo vzduchu. No nech už boli jej úmysly akékoľvek, Scarlet sa nemohla ubrániť bodnutiu ľútosti. Veď koniec-koncov, bolo to len dospievajúce dievča, ešte mladšie ako Scarlet, a ako tam tak ležalo pod schodmi, vyzeralo veľmi úboho.

„Nehovoril si niečo o zbavení utrpenia?“ ozval sa jeden muž pri bare.

Roland namieril prstom na obrazovku. „Presne tak. V živote som nevidel nič odpornejšie.“

Ktosi na konci baru sa naklonil dopredu, aby cez ostatných štamgastov dovidel na Rolanda. „S tým nemôžem súhlasiť. Myslím, že vyzerá celkom roztomilo, ako tam leží a predstiera, že je bezmocná a nevinná. Možno by ju namiesto návratu na Mesiac mali poslať ku mne.“

Všetci sa nahlas rozosmiali. Roland buchol dlaňou do baru, až nadskočil pohár s horčicou. „Tá jej kovová noha musí byť v posteli veľmi studená!“

„Prasa,“ zamrmlala Scarlet, ale jej poznámka zanikla v okolitom rehoťe.

„Ja by som ju pokojne zohrial!“ pridal sa ďalší a od stolov sa ozval pobavený rehot.

Scarlet sa opäť zmocňoval hnev, a tak tresla taniermi o stôl v boxe, keď ich naň pustila. Nevšimala si prekvapené výrazy okolo seba a pretisla sa cez dav späť k baru.

Zmätený barman sledoval, ako odstrčila fľaše s alkoholom a vyšplhala sa na barový pult, ktorý sa tiahol pozdĺž celej steny. Natiahla sa, odklopila nástenný panel pod policou s koňakovými pohárikmi a vytiahla sieťový kábel. Všetky tri obrazovky zhasli a obraz palácovej záhrady a kyborského dievčaťa zmizol.

Okolo Scarlet sa zdvihla vlna protestov.

Otočila sa tvárou k publiku a nechtiac pritom zhodila z pultu fľašu vína. Sklo sa rozletelo po podlahe, ale Scarlet to nevnímala, len zamávala káblom nad rozvášneným davom. „Čo keby ste prejavili trochu súcitu? To dievča čaká poprava!“

„To dievča je Mesiačanka!“ vykrikla akási žena. „Už len preto by ju mali popraviť!“

Jej názor podporilo prikyvovanie ostatných. Ktosi hodil do Scarlet chlebovú kôrku a trafil ju do pleca. Dievčina si založila ruky vbok. „Má len šesťnásť.“

Opäť sa zdvihla vlna odporu, muži aj ženy vyskakovali na nohy a vykrikovali, že Mesiačania sú zlí a že to dievča sa pokúsilo zabiť vodcu Únie!

„Hej, všetci sa upokojte! Dajte Scarlet pokoj!“ zvolal Roland, ktorého sebedomie posilnila whisky, čo mu riadne razila z dychu. Načiahol sa k postrkujúcemu sa davu. „Všetci vieme, že je z bláznivej rodiny. Najprv utiekla tá stará hus a Scarlet teraz pre zmenu obhajuje práva Mesiačanov!“

K ušiam dievčaťa dolahol ďalší chichot a posmešky, ale prehlušil ich hukot jej krvi. Vôbec netušila, ako sa dostala z barového pultu, no zrazu sa cezeň nahla k Rolandovi, fľaše a poháre okolo nej popadali a pästou ho zasiahla do ucha.

Štamgast skríkol a otočil sa k nej. „Čo si to...?“

„Moja babka nie je bláznivá!“ Scarlet ho chytila za predok košele. „To ste povedali tomu detektívovi, keď sa vypytoval? Nahovorili ste mu, že je bláznivá?“

„Pravdaže som mu povedal, že bola bláznivá!“ zakričal na ňu a Scarlet zacítila vlnu alkoholových výparov. Zvierala v pästiach Rolandovu košelu, až ju z toho rozboleli ruky. „A stavím sa, že som si to nemyslel sám. Takmer nevychádzala z toho starého domu, rozprávala sa so zvieratami aj s androidmi, akoby to boli ľudia, odháňala návštevníkov puškou...“

„Urobila to iba raz, ten chlapík ju nútil kúpiť si ochranu!“

„Vôbec ma neprekvapuje, že sa babka Benoitová definitívne pomiatla. Myslím, že už dlho sa k tomu schylovalo.“

Scarlet oboma rukami tvrdo strčila do Rolanda. Narazil do Émilie, ktorá sa medzi nich snažila dostať. Keď sa Émilie chcela vyhnúť padajúcemu štamgastovi, vrazila chrbtom do stola a vykrikla.

Roland opäť nabral rovnováhu a vyzeral, akoby nevedel, či sa má uškrnúť alebo zavrčať. „Dávaj si pozor, Scar, lebo skončíš ako tá stará...“

Zavrzgali nohy od stola. Émilin zápasník zrazu ovinul jednu ruku okolo Rolandovho krku a zdvihol ho nad zem.

V taverne sa rozhostilo ticho. Zápasník s ľadovým pokojom držal Rolanda vo vzduchu, akoby nevážil viac než handrová bábika, a nevnímal si, ako lapá dych.

Scarlet vyvalila oči, okraj barového pultu sa jej zarával do brucha.

„Myslím, že jej dlhšie ospravedlnenie,“ poznamenal zápasník tichým, vyrovnaným hlasom.

Z Rolandových úst sa vydralo akési zabublanie. Nohami tápal vo vzduchu po opore.

„Pusti ho!“ skríkol nejaký muž a zoskočil z barovej stoličky. „Veď ho uškrtní!“ Chytil zápasníka za zápästie, ale rovnako neúspešne by mohol lomcovať železnou tyčou, lebo ruka sa mu ani nepohla.